

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/31/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1404115928
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1404115928.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Romana Huszára v právnej veci žalobcu: Správcovské bratislavské družstvo, Bratislava, Drobného 27, IČO : 35 803 843, zastúpené Advokátska kancelária JUDr. Barbara Holíková, s.r.o., Bratislava, Staré Grunty 162, IČO : 36 863 971 proti žalovanému : Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, Bratislava, Polianky 9, IČO : 00 169 731, zastúpené JUDr. Jozefom Drvárom, Bratislava, Belinského 16, o zaplatenie 2.462,45 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 28. 3. 2014 č.k. 9C/255/2004 - 548 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením zo dňa 16. 4. 2014 č.k. 9C/255/2004 - 569 zmeňuje tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.462,45 € s úrokom z omeškania 17,6 % ročne z dlžnej sumy, od 1. 12. 2001 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zo dňa 28. marca 2014 č. k. 9 C 255/2004-548 v spojení s jeho opravným uznesením zo dňa 16. apríla 2014 č. k. 9 C 255/2004-569 (týmto v zmysle § 164 O.s.p. opravil sídlo právneho zástupcu žalobcu) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 2.462,45 € s príslušenstvom titulom konečného vyúčtovania finančných prostriedkov určených na údržbu a opravy domu vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu na D. XX, XX v G., a to v súvislosti so zmenou správcu vykonávajúceho správu bytového domu k 30. septembru 2001 vyplývajúcej z potvrdenia zo dňa 15. marca 2002.

1.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca na základe Zmluvy o výkone správy č. XX/XXXX zo dňa 18. júla 2001 vykonáva správu bytového domu na D. XX, XX I. G. , a to od 1. septembra 2001. Do 31. augusta 2001 vykonával správu bytového domu žalovaný. Dňa 27. augusta 2001 žalovaný uznal nevyčerpané prostriedky určené na údržbu a opravy domu, bytov a nebytových priestorov ku dňu 31. decembru 2000. Zároveň v uznaní dlhu uviedol, že tvorba a čerpanie fondu prevádzky, údržby a opráv (ďalej aj „FPÚO“) od 1. januára 2001 do 30. septembra 2001 bude predmetom konečného vyúčtovania, ktoré spracuje do 30. novembra 2001. Mandatár žalovaného, Správcovské bratislavské družstvo, vyhotovil na základe dokladov k ročnej účtovnej závierke žalovaného za rok 2001 dňa 15. marca 2002 potvrdenie o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu za objekt 0404 (ďalej aj „potvrdenie“), v ktorom potvrdzuje stav vzájomných pohľadávok ku dňu skončenia správy vo výške 74.183,62,- Sk (ktorá suma predstavuje zostatok fondu opráv spravovaného objektu) ako dlh, ktorý mu vznikol v súvislosti s ukončením správy ku dňu 30. septembru 2001. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania uplatneného práva, preto sa súd prvej inštancie zaoberal jej dôvodnosťou a dospel k záveru, že táto je opodstatnená. Uviedol, že k ukončeniu výkonu správy došlo

ku dňu 30. septembra 2001, a preto na prejednávanej vec aplikoval znenie zákona č. 182/1993 Z. z. v znení účinnom k predmetnému dátumu, a to jeho ustanovenie § 8 ods. 2, ktoré v prípade ukončenia správy okrem povinností bývalého správcu predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov správu o svojej činnosti a odovzdať všetky písomné materiály, súvisiace so správou domu, neukladal bývalému správcovi povinnosť previesť zostatok majetku vlastníkov na účtoch v banke na účty nového správcu alebo spoločenstva. Žalovaný teda v čase ukončenia výkonu správy nemal zákonnú povinnosť previesť zostatok majetku vlastníkov na účty nového správcu. Takáto povinnosť mu prináležala z titulu vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka z právneho dôvodu, ktorý odpadol, keďže ukončením výkonu správy odpadol dôvod spravovania majetku vlastníkov. Pri posudzovaní dôvodnosti žalovaným vznesenej námietky premlčania súd prvej inštancie poukázal na Potvrdenie o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu prevádzky, údržby a opráv za objekt XXXX D. XX, XXI. G. zo dňa 15. marca 2002 (č. I. 17 spisu), ktoré presne vyčísluje žalobcom uplatnený nárok v jeho jednotlivých položkách (sú v ňom zahrnuté všetky jednotlivé nároky tvoriace žalovanú sumu). Uvedené Potvrdenie vypracoval a podpísal za žalovaného samotný žalobca F. H. Č., v tom čase mandatár žalovaného na základe uzavretej mandátnej zmluvy. Z toho súd prvej inštancie vyvodil, že žalobca - bez ohľadu na plynutie objektívnej trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť 1. októbra 2001 - sa subjektívne dozvedel o tom, že došlo na úkor vlastníkov k bezdôvodnému obohateniu a aj kto ho získal, najneskôr dňom vystavenia Potvrdenia, teda dňa 15. marca 2002. Prípadná neplatnosť tohto dôkazu nemala vplyv na získanie vedomosti žalobcu o existencii bezdôvodného obohatenia, ani o osobe, ktorá sa bezdôvodne obohatila. Dvojročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie predmetného nároku začala plynúť dňom 16. marca 2002 a uplynula dňom 15. marca 2004. Žalobca podal na súde žalobu až dňa 28. septembra 2004, t. j. oneskorene. Keďže žalovaný sa premlčania dovoľal, premlčané právo nebolo možné žalobcovi priznať (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka). K predĺženiu plynutia premlčacej doby nedošlo ani uznaním dlhu žalovaným dňa 27. augusta 2001, pretože toto uznanie nespĺňalo náležitosti uznania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, keďže z neho nevyplýva výška práve žalovanej sumy a nie je z neho zrejмый ani neuhradený zostatok. Zároveň toto uznanie nezohľadňuje stav ku dňu skončenia správy žalovaným, keď výška dlhu bola vyčíslená ku dňu 31. decembru 2000 a po ukončení správy žalovaný žiadny dlh neuznal.

1.2. V prípade trov konania si súd prvej inštancie vyhradil právo rozhodnúť o nich podľa § 150 ods. 3 O.s. p. až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Proti tomu rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho žalobe vyhovie a prizná mu tiež náhradu trov konania, alebo ho zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalobca v odvolaní poukazoval na to, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí aplikoval reštriktívny výklad ust. § 8 ods. 2 zák. č. 182/1993 Z.z. v znení účinnom ku dňu 30. 9. 2001, t.j. že zákon neukladal bývalému správcovi tiež povinnosť previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu alebo spoločenstva, ktorá povinnosť bola zavedená až počnúc 1. 7. 2004.

S ohľadom na neexistenciu zákonnej povinnosti potom nárok vlastníkov kvalifikoval ako bezdôvodné obohatenie podľa § 451 a § 454 Občianskeho zákonníka. Žalobca v odvolaní argumentoval tým, že zmluva o výkone správy má charakter zmluvy spotrebiteľskej a že aplikácia reštriktívneho výkladu ust. § 8 ods. 2 cit. zák. by v praxi znamenala hrubý zásah do práv a právom chránených záujmov vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytových domoch a fakticky by znamenala právo správcu nevyúčtovať správu a nepreviesť žiadne prostriedky vlastníkom po skončení správy domu v rozhodnom období a tieto si ponechať. Napriek nepresnostiam zákona je nutné pri interpretácii právnej normy vždy zachovať účel, vnútornú logiku a systém zákona. Aj v prípade, že povinnosť vykonať záverečné vyúčtovanie a previesť finančné prostriedky vlastníkov zákon *expressis verbis* v rozhodnom období neupravoval, nemožno nijakým výkladom dospieť k záveru, že vlastníkom nepatrí právo domáhať sa pohľadávky z konečného vyúčtovania a zaplataenia nespotrebovaných prostriedkov, ani že by si ich odchádzajúci správca mohol ponechať. Žalobca poukazoval na ust. § 10 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z.z., ktoré v znení platnom a účinnom ku dňu 30. 9. 2001 odkazovalo vlastníkov upraviť si spôsob a oprávnenie hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv so žalovaným v zmluve o spoločenstve alebo v zmluve o výkone správy. Zmluva o výkone správy medzi vlastními a žalovaným pritom záväzok žalovaného jednoznačne založila, a to v čl. VIII bod 1 písm.b/ a tiež v čl. VIII bod 1 písm. c/. Zo Zmluvy o výkone správy uzavretej medzi jednotlivými vlastními bytov a nebytových priestorov a žalovaným tak vyplýva povinnosť žalovaného vykonať vyúčtovanie a previesť majetok vlastníkov; medzi žalovaným a vlastními bytov a nebytových priestorov vznikol záväzkový vzťah a existencia takejto povinnosti vyplynula zo zhodného tvrdenia strán sporu, žalovaný ju nepopieral, iba tvrdil, že táto povinnosť viazala jeho mandatára, na základe mandátnej zmluvy. Žalobca preto tvrdí, že právnym

dôvodom záväzku žalovaného bola zmluva a ako pohľadávku z konečného vyúčtovania podľa čl. VIII bod 1 písm.b/ a c/ Zmluvy o výkone správy ju nemožno potom kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie.

2.1. Žalobca v odvolaní nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že uznanie záväzku zo dňa 27. 8. 2001 nespĺňalo náležitosti v zmysle § 588 Občianskeho zákonníka, nakoľko z neho nevyplýva výška práve žalovanej istiny a nie je z neho zrejmy neuhradený zostatok. Žalobca uviedol, že takýto právny názor by znamenal, že ak by aj veriteľ disponoval uznávacím prejavom dlžníka, nemohol by ho použiť pri vymáhaní svojej pohľadávky napr. vtedy, ak by po uznaní dlhu dlžník časť dlhu uhradil. Žalobca pritom nespochybnuje, že výška uplatňovanej istiny nekopíruje sumu v Uznaní dlhu. Na základe ust. § 588 Občianskeho zákonníka prešlo dôkazné bremeno v tejto časti uplatneného nároku z veriteľa (žalobcu) na dlžníka (žalovaného); bolo teda procesnou povinnosťou žalovaného preukázať, že predmetný dlh v uznanej výške ku dňu 31. 12. 2000 nevznikol, že bol splnený alebo že zanikol inak. Uznanie dlhu žalovaného zaväzuje. Žalobca zastáva názor, že nemožno existenciu uznávacieho prejavu dlžníka spochybniť z dôvodu, že uznaná suma nekopíruje žalovanú istinu. Žalovaný pohľadávku z Uznania dlhu uhradil, preto je nutné predpokladať, že stav majetku vlastníkov na FÚO bol k 31. 12. 2000 vo výške 262.541,72 Sk a stav ku dňu skončenia výkonu správy potom vyplýva z listinných dôkazov založených v spise za obdobie od 1. 1. 2001 do 30. 9. 2001. Žalobca pokračoval, že pokiaľ je uplatňovaná pohľadávka pohľadávkou z konečného vyúčtovania podľa čl. VIII bod 1 písm.b/ a c/ Zmluvy o výkone správy, vzťahuje sa na jej uplatnenie súdnou cestou ust. § 101 Občianskeho zákonníka. Aj v prípade počítania začiatku plynutia premlčacej doby odo dňa nasledujúceho po skončení správy žalovaným, t.j. 1. 10. 2001, bol návrh podaný na súde dňa 28. 9. 2004, t.j. ešte v rámci plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá by uplynula dňa 1. 10. 2004.

2.2. Žalobca k ďalším právnym záverom prvoinštančného súdu namietal, že v prípade zostatku na účte prevádzky, údržby a opráv ku dňu 30. 9. 2001 vo výške 205.423,78 Sk sa nemožno stotožniť s právnou kvalifikáciou plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol (§ 451 Občianskeho zákonníka). Táto suma vychádza z pohľadávky žalovaného z Uznania záväzku ku dňu 31. 12. 2000, ktorá bola žalovaným čo do výšky 262.541,72 Sk uhradená a zohľadnená v konečnom vyúčtovaní z dôvodu východiska vyúčtovania stavu prostriedkov FÚO k 31. 12. 2000, a pohľadávka vyplývajúca z ust. čl. VIII bod 1 písm.c/ Zmluvy o výkone správy vo výške 205.423,78 Sk tak nie je premlčaná - návrh bol podaný na súde dňa 28. 9. 2004, t.j. v rámci všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá by uplynula dňa 1. 10. 2004. Podľa čl. VIII bod 1 písm.b/ Zmluvy bol žalovaný povinný pri skončení správy vykonať vyúčtovanie do 31. 5. Nasledujúceho roku, t.j. do 31. 5. 2002, t.j. premlčacia doba pohľadávky vlastníkov by začala plynúť 1. 6. 2002 a uplynula 1. 6. 2005; keď zostatok ROUBF musí byť rovnako predmetom vyúčtovania. V prípade sumy 72.815,55 Sk a sumy 105.117 Sk titulom zálohových platieb za október 2001 obe sú pohľadávkami z konečného vyúčtovania podľa čl. VIII bod 1 písm. b/ Zmluvy o výkone. Ani argumentácia prvoinštančného súdu, že neprišlo k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko zálohové platby sa poukazovali na účet bytového domu v Tatra banke, a.s. preto nemá právny základ. Súd tiež v tejto súvislosti neprihliadol na skutočnosť, že v tomto období vlastníci platili na viacero účtov. Podľa čl. VIII bod 1 písm.b/ Zmluvy bol žalovaný povinný pri skončení správy vykonať vyúčtovanie do 31. 5. Nasledujúceho roku, t.j. do 31. 5. 2002, takže premlčacia doba by začala plynúť dňa 1. 6. 2002 a uplynula by 1. 6. 2005. Oporu vo vykonanom dokazovaní nemá záver súdu prvej inštancie o tom, že suma 309.172,71 Sk na účte č. 2635430177/1100 je žalovaným uhradenou sumou. Žalovaný nikdy na účet bytového domu nepreviedol z pôvodných účtov (ktoré boli jeho podnikateľskými účtami) žiadnu sumu s výnimkou plnenia z Uznania dlhu. Zostatok účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX k 30. 9. 2001 vo výške 309.172,71 Sk sa vysporiada ako záporná položka, nakoľko tento účet si bytový dom ponechal aj u nového správcu, preto finančné prostriedky, ktoré sa na účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX ku dňu skončenia správy nachádzali, sa logicky pri konečnom vyúčtovaní numericky odpočítajú od výšky pohľadávky vlastníkov z konečného vyúčtovania k 30. 9. 2001. Žalobca v odvolaní ďalej argumentoval tým, že v prípade, ak by sa prijal záver o právnej kvalifikácii uplatneného nároku podľa § 451 a § 454 Občianskeho zákonníka, by bolo nutné posúdiť, či žalovaný vykonal alebo nevykonal konečné vyúčtovanie a v prípade záveru, že toto vyúčtovanie nevykonal a vyúčtovanie vykonané mandátom po skončení výkonu správy ako aj po skončení platnosti mandátnej zmluvy žalovaný namietal ako nulité, vypracované neoprávnenou osobou (Potvrdenie zo dňa 15. 3. 2002), tak by subjektívna premlčacia doba vlastníkom fakticky ani nemusela začať plynúť. V prípade objektívnej premlčacej doby je návrh podaný včas (1. 10. 2001 a uplynula by dňa 1. 10. 2004). V prípade záveru o tom, že žalovaný vyúčtovanie vypracoval - Potvrdenie o konečnom vyúčtovaní zo dňa 15. 3. 2002 - vypracovaný mandátom, prihliadnúc k tvrdeniu žalovaného, že potvrdenie je nulité, vypracované neoprávnenou osobou, potom k odsúhlaseniu zostatku z konečného vyúčtovania prišlo ekonomickou námestníčkou žalovaného F.. S. A. až 12. 3. 2003, a teda subjektívna premlčacia doba by uplynula vlastníkom dňa 12. 3. 2005.

2.3. Žalobca záverom z dôvodu procesnej opatrnosti namieta rozpor výkonu práva uplatniť námietku premlčania žalovaným s dobrými mravmi. Žalobca vyjadril názor, že pre rozhodnutie vo veci je potrebné prihliadať aj na mimoprávne normy správania, t.j. dobré mravy v občianskoprávných vzťahoch najmä s ohľadom na postavenie vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na D. XX, XX v G. a správanie žalovaného počas správy bytového domu, po skončení správy a v priebehu konania pred súdom, a síce, že žalovaný počas trvania zmluvného vzťahu preniesol parciálne povinnosti zo Zmluvy o výkone správy na zmluvného partnera a následne sa zbavuje svojich zákonných povinností práve poukazom na tento zmluvný vzťah, do ktorého sám, dobrovoľne a bez súhlasu vlastníkov v bytovom dome vstúpil (mandátna zmluva). Žalovaný od skončenia správy nikdy nemal v úmysle vyúčtovať správu a previesť nevyčerpané prostriedky vlastníkom, zo žiadnej výpovede či listinného dôkazu takáto snaha a záujem nevyplýva, žalovaný zostal nečinný. Žalovaný vlastným mandátom vypracované vyúčtovanie považuje za nulitný právny úkon, hoci suma zistená vyúčtovaním bola následne potvrdená a odsúhlasená vlastnou ekonomickou námestníčkou žalovaného 15. 3. 2003. Vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na D. XX, XX I. G. márne uplynutie premlčacej doby nijako nezavinili, sami ani prostredníctvom nového správcu (žalobcu) nemajú prístup k účtovným dokladom žalovaného a teda nie sú schopní vypracovať konečné vyúčtovanie jeho správy, pokiaľ je on sám vo veci nečinný. Z uvedeného dôvodu považuje žalovaným vznesenú námietku premlčania v prípade jeho vlastnej nečinnosti pri skončení správy, procesný postup a zvolenú obranu, za v rozpore s dobrými mravmi.

3. Na odvolanie žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Žalovaný vo vyjadrení poukazoval na to, že medzi identickými účastníkmi je vedených niekoľko desiatok súdnych konaní v právnej zhodných veciach, z toho 5 je vedených identickým samosudcom (sp. zn. 9C 181/2004, sp. zn. 9C 243/2005, sp. zn. 9C 255/2004, sp. zn. 9C 128/2004, sp. zn. 9C 256/2004), z ktorých prvé je právoplatne skončené zamietnutím návrhu žalobcu z dôvodu premlčania ním uplatneného práva (potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 722/2013). Žalovaný je názoru, že právny názor odvolacieho súdu obsiahnutý v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu sa vzťahu na všetkých 5 súdnych sporov a je žiaduce akceptovať ho aj v doposiaľ neskončených 4 veciach, vrátane prejednávanej právnej veci. Žalovaný poukazoval na písomne uzatvorenú mandátnu zmluvu zo dňa 15. 2. 2001 podľa § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorou došlo ku komplexnému zmluvnému, odplatnému preneseniu výkonu správy v spomínanom bytovom dome zo žalovaného ako originálneho správcu, ktorého výkonom správy poverili zmluvne vlastníci, na žalobcu ako nového správcu, ktorý do 31. 12. 2001 namiesto žalovaného v celom rozsahu reálne vykonával ako mandatár správu pre vlastníkov v bytovom dome na Eisnerovej 38, 40 v Bratislave. Terajšie ako aj predchádzajúce predstavenstvo žalovaného ako jeho štatutárny orgán sa dištancuje od prejavov vôle tých bývalých členov predstavenstva žalovaného z obdobia r. 2001 (uzatvorenie mandátnej zmluvy), podpísanie uznávacích prejavov, ktoré sa nenachádzajú v evidenciách žalovaného a pod. Tieto osoby žalovaného ich vedomým protiprávnym konaním poškodili na jeho ekonomických právach a žalovaného fakticky postupne cielene zbavili realizácie výkonu správy. Žalovaný poukazoval na to, že za neho pri uzatváraní mandátnej zmluvy konali bývalí členovia predstavenstva žalovaného, ktorým končilo ich 5 ročné funkčné obdobie. Žalovaný bol len formálno-právnym, nie faktickým správcom. Žalovaný považuje za právne neúčinné : 1/ písomné uznanie záväzku (dlhu) žalovaným zo dňa 2. 10. 2001, 2/ potvrdenie žalobcu zo dňa 15. 3. 2002 a konečné vyúčtovanie zo dňa 15. 3. 2003, ktorého spracovateľkou mala byť F.. A. a schvaľujúcim F.. H. Č.. Zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov dovoľuje realizovať výkon správy len podľa tohto zákona a na jeho základe a nie na základe mandátnej zmluvy.

3.1. Žalovaný trval na tom, že uznávací prejav zo dňa 27. 8. 2001 so stavom ku dňu 31. 12. 2000 nie je perfektným právnym úkonom, uznanie dlhu nie je nijako označené, nenachádza sa v evidenciách žalovaného, ktorý ho dostal k dispozícii až počas súdneho konania. Je na žalobcovi, aby preukázal skutočnosti deklarované v uznaní dlhu. Žalovaný argumentoval znaleckým posudkom č. X/XXXX vypracovaného Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý dokladá disproporcie v účtovnom stave k 31. 12. 1999 v porovnaní so stavom k 1. 1. 2000, nerešpektovanie zákona o účtovníctve.

3.2. Žalovaný uviedol, že žalobca ako bývalý mandatár po 30. 9. 2001 nebol 15. 3. 2002 oprávnený zastupovať žalovaného na základe mandátnej zmluvy a vydávať v mene žalovaného a za neho predmetné potvrdenie. Žalobca po 30. 9. 2001 prestal byť mandatárom a stal sa na zmluvnom základe správcom bytového domu na D. XX, XX I. G.. V čase vyhotovenia potvrdenia ešte nebolo spracované ročné vyúčtovanie za r. 2001 za spomínaný bytový dom. Žalobca úhradou zrealizovanou z účtu vlastníkov po 30. 9. 2001 neplnil úhrady faktúr dodávateľom za obdobie pred 30. 9. 2001 za žalovaného 72.815,55 Sk, ale plnil za vlastníkov, ktorí prijali naturálne plnenie.

3.3. Žalobca si riadne a včas nesplnil všetky zmluvne prevzaté povinnosti mandátára (čl. XI body 7 a 8 mandátnej zmluvy), neodúčtoval peňažné prostriedky dohodnutým spôsobom a mieni si vynútiť takéto plnenie na základe anonymnej nešpecifikovanej zmluvy o výkone správy. Z doposiaľ vedených súdnych konaní je účastníkom známy spôsob uzatvárania zmlúv o výkone správy žalovaným v období rokov 1998 a neskôr, ktorý s odstupom času klasifikujeme ako protiprávny, nekorešpondujúci so zákonom č. 182/1993 Z.z., ktorý ukladá povinnosť uzatvoriť zmluvu o výkone správy jednu, jedinú vlastníckmi konajúcimi spoločne a nerozdielne ako jedna zmluvná strana majúca viacerých účastníkov (všetkých vlastníkov) a správcom, schválenú nadpolovičnou väčšinou všetkých vlastníkov. Žalobca takouto zmluvou o výkone správy z rozhodného obdobia nedisponuje, v odvolaní ju neoznačil a ako taká je táto zmluva o výkone správy neakceptovateľná. Podľa žalobcu ide o absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka., z ktorého dôvodu nemožno akceptovať žalobcovu tvrdenie o čl. VIII bod 1 písm.b/ a c/ zmluvy. Po 30. 9. 2001 žalovaný nebol ako bývalý správca oprávnený ani povinný spracovať ročné vyúčtovanie za r. 2001 a správu o činnosti, pretože nositeľom tejto povinnosti bol žalobca, ktorý mal postupovať aj podľa čl. XI mandátnej zmluvy. Ten bol oprávnený tiež spracovať vyúčtovanie FPÚO ku dňu skončenia správy 30. 9. 2001 ako aj ročné vyúčtovanie so stavom k 31. 12. 2001. Bolo vecou vlastníkov a žalobcu, či a kedy si na súde uplatnia zaplatenie žalovanej istiny.

4. Žalobca repliku k vyjadreniu žalovaného nepodal.

5. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 8. októbra 2015 sp. zn. 9 Co 368/2014 rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 28. marca 2014 č. k. 9 C 255/2004-548 v spojení s opravným uznesením zo dňa 16. apríla 2014 č. k. 9 C 255/2004-569 zmenil (§ 220 O. s. p.) tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.462,45 € s úrokom z omeškania 17,6 % ročne z dlžnej sumy, od 1. decembra 2001 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 5. apríla 2011 č. k. 9 C 255/2004-131 v napadnutej časti potvrdil. 5.1. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že uplatnený nárok žalobcu má povahu práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, a preto následne nesprávne právne posúdil žalovaným vznesenú námietku premlčania. V bližších podrobnostiach ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že výkon správy od 1. októbra 2001 vo vzťahu k predmetnému bytovému domu na základe zmlúv o výkone správy (uzavretých s jednotlivými vlastníckmi bytov a nebytových priestorov) vykonáva žalobca. Z dokazovania tiež vyplynulo, že žalovaný dňa 27. augusta 2001 uznal dlh na nevyčerpaných finančných prostriedkoch určených na údržbu a opravu domu k 31. decembru 2000 voči žalobcovi vo výške 262.541,72 Sk a predmetnú sumu aj uhradil. Sporná zostala výška týchto prostriedkov za obdobie od 1. januára 2001 do 30. septembra 2001 (t. j. do zmeny správcu predmetného bytového domu), ktorá mala byť predmetom konečného vyúčtovania, ktoré sa žalovaný zaviazal spracovať do 30. novembra 2001, čo však neurobil. Žalovaná pohľadávka je uplatňovaná za obdobie od 1. januára 2001 do 30. septembra 2001, kedy v zákone č. 182/1993 Z. z., v tom čase platnom znení ustanovenia § 8 ods. 2, nebola výslovne upravená povinnosť končiacemu správcu previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu (alebo spoločenstva). Takáto povinnosť bola zahrnutá do právnej úpravy v ustanovení § 8a zákona č. 182/1993 Z. z. s účinnosťou od 1. júla 2004. Správne však podľa názoru odvolacieho súdu upozorňoval žalobca, že zákon č. 182/1993 Z. z. (v znení platnom k 30. septembru 2001) odkazoval vo svojom ustanovení § 10 ods. 2, posledná veta, zmluvné strany zmluvy o výkone správy, t. j. vlastníckmi bytov a nebytových priestorov a správcu, aby si v zmluve o výkone správy upravili spôsob a oprávnenie hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv. Jednotliví vlastníckmi bytov a nebytových priestorov pre prípad ukončenia výkonu správy zaviazali odchádzajúceho správcu (t. j. žalovaného) povinnosťou vykonať vyúčtovanie a previesť majetok vlastníkov z konečného finančného vyúčtovania, a to v čl. VIII bod 1 písm. b/ a tiež v čl. VIII bod 1 písm. c/ zmluvy o výkone správy. Takáto povinnosť teda žalovanému ako končiacemu správcovi - bez ohľadu na to, že nebola v tom čase výslovne pojatá do zákona č. 182/1993 Z. z., ustanovenia § 8 ods. 2 - vyplývala zo zmluvných podmienok dohodnutých v zmluvách o výkone správy, uzavretých medzi žalovaným ako správcom a jednotlivými vlastníckmi bytov a nebytových priestorov, konkrétne čl. VIII ods. 1 písm. b/ a c/. Ide teda o peňažný záväzok vyplývajúci zo Zmluvy o výkone správy, ktorý podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§ 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka), so začiatkom plynutia od 1. októbra 2001 (záväzok mal byť splnený do 30. septembra 2001), ktorá by uplynula dňa 30. septembra 2004. Žalobca v prejednávanej veci podal žalobu na súde dňa 27. septembra 2004, t. j. včas, ešte v rámci plynutia premlčacej doby.

5.2. Ohľadom existencie a výšky uplatňovanej pohľadávky v sume 2.462,45 € odvolací súd dospel k záveru, že z vykonaných dôkazov vyplynula žalobcom tvrdená výška zostatku ku dňu ukončenia výkonu správy. K tomuto záveru dospel odvolací súd jednak na základe obsahu Uznanie dlhu

zo dňa 27. augusta 2001 (ďalej aj „uznanie dlhu“), ktoré vyhodnotil ako platné v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, pretože obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom a z vykonaných dôkazov nevyplynula žiadna taká skutočnosť, ktorá by mohla spochybniť jeho obsah. Uznanie dlhu preukazuje výšku dlhu k 31. decembru 2000; prípadné prírastky, či úbytky vo fonde údržby a opráv v nasledujúcom období nie sú relevantné z hľadiska posudzovania platnosti tohto právneho úkonu. Spomínané uznanie dlhu založilo právnu domnienku existencie dlhu žalovaného voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov vo výške 262.541,72 Sk k 31. decembru 2000. Uvedený dlh žalovaného zanikol splnením, keďže žalovaný tento dlh aj uhradil. Žalobca ohľadom výšky žalovanej istiny produkoval dôkazy, ktorými odôvodňoval ním uplatňovanú výšku zostatku, ktorú mal žalovaný ako končiaci správca poskytnúť (za obdobie od 1. januára 2001 do 30. septembra 2001). Námiety žalovaného voči uplatňovanej výške pohľadávky sa obmedzili len na jej popieranie, tvrdil, že sú to vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu, ktorí mali na úhradách nedoplatky, tieto nebol ale schopný vyčíslieť, či inak špecifikovať. Pritom to bol žalovaný, kto mal mať k dispozícii chýbajúce prvotné doklady. Pokiaľ tieto vlastníkom bytov a nebytových priestorov neboli k dispozícii, nemôže ísť táto skutočnosť na ich úkor. Napokon správnosť výšky uplatnenej istiny žalobca v rámci dokazovania pred súdom prvej inštancie podporil svedeckými výpoveďami (svedkyňa F. A.) ako aj Potvrdením o konečnom finančnom vyúčtovaní zo dňa 15. marca 2002, vykonaným ku dňu 30. septembra 2001 (t. j. ku dňu skončenia výkonu správy odporcom). Na základe týchto skutočností potom odvolací súd dospel k záveru, že v konaní bola preukázaná výška zostatku fondu, ktorý bol žalovaný povinný previesť žalobcovi, ako novému správcovi, na účet vlastníkov, v sume 2.462,45 €.

5.3. Žalovaný sa s plnením dostal do omeškania, v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak prináleží žalobcovi aj úrok z omeškania, kedy výška dvojnásobku základnej sadzby NBS predstavovala 17,6 %. Úrok z omeškania priznal odvolací súd žalobcovi od 1. 12. 2001, keďže žalovaný sa zaviazal vykonať konečné vyúčtovanie do 30. 11. 2001 (nasledujúcim dňom sa s plnením dostal do omeškania).

5.4. Na odvolanie žalobcu odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 5. apríla 2011 č. k. 9 C 255/2004-131, ktorým vo veci nariadil znalecké dokazovanie a zároveň uložil žalobcovi ako aj žalovanému povinnosť zložiť na účet súdu preddavok na trovy znalca, každému po 350 €, ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p., potvrdil. Uviedol, že z obsahu spisového materiálu vyplýva, že ani jednému z účastníkov nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov. Účelom nariadeného znaleckého dokazovania mali byť zistenia v záujme oboch účastníkov konania, uloženie povinnosti zložiť preddavok preto nebránila žiadna procesná prekážka (§ 141 ods. 1 O. s. p.). Rovnako nebol dôvod na to, aby trovy znaleckého dokazovania preddavkovo znášal štát.

6. Na základe dovolania žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu Najvyšší súd SR ako súd dovolací Uznesením č.k. 7 Cdo 90/2016 zo dňa 29.11.2017 Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 8. októbra 2015 sp. zn. 9 Co 368/2014 vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.462,45 € s úrokom z omeškania 17,6 % ročne z dlžnej sumy, od 1. decembra 2001 do zaplatenia, o troch dňoch od právoplatnosti rozsudku, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia dovolací súd okrem iného uviedol, že dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal argumentáciou žalovaného produkovanou už pred súdom prvej inštancie (a zopakovanou aj vo vyjadrení k podanému odvolaniu), ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. Konkrétne žalovaný namietal, že žalobca bol do 30. septembra 2001 nositeľom povinnosti spracovať konečné finančné vyúčtovanie FPÚO podľa č. XI. Mandátnej zmluvy, dňa 15. marca 2002 (v čase, keď podpísal za žalovaného potvrdenia o konečnom vyúčtovaní FPÚO ku dňu ukončenia správy k 30. septembru 2001 - č. I. 17 spisu) mu však už také oprávnenie podľa mandátnej zmluvy neprináležalo, nebol teda oprávnený zastupovať žalovaného, konať v jeho mene ako mandant; za ďalšie, v čase vyhotovenia potvrdenia z 15. marca 2002 ešte nebolo spracované ročné vyúčtovanie za rok 2001 za bytový dom, ktorého sa má týkať žalovaná suma, a preto nemohla byť ani známa suma, ktorú si žalobca uplatňuje; uznávací prejav zo dňa 27. augusta 2001 so stavom k 31. decembru 2000 je neplatný úkon, keďže nie je nijako označený, nenachádza sa v evidenciách žalovaného, tento právny úkon je tiež neplatný pre konflikt záujmov osoby konajúcej v mene žalovaného a samotného žalovaného; napokon žalobca nemôže odvíjať svoju aktívnu legitímáciu na základe zmlúv o výkone správy uzatvorených s jednotlivými vlastníkmi (niektorí z nich navyše v čase podania žaloby nemali spôsobilosť individuálne konať, neboli riadne zastúpení), čo je v rozpore so zákonom. So všetkými uvedenými skutočnosťami sa odvolací súd nevysporiadal

riadne, jeho rozhodnutie tak nie je dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Neobstojí vo vzťahu k hodnoteniu uznávacieho prejavu konštatovanie odvolacieho súdu, že „z vykonaných dôkazov nevyplývala žiadna taká skutočnosť, ktorá by mohla spochybniť jeho obsah“, keďže žalovaný argumentov odôvodňujúcich záver o neplatnosti tohto úkonu uviedol niekoľko; odvolací súd sa ale nimi nezaoberal. To isté platí aj vo vzťahu k argumentácii o výsledku sporov, ktoré boli vedené medzi identickými účastníkmi, a v ktorých bol žalovaný úspešný. Závery vyplývajúce z týchto konaní (viď bod 3) napriek tomu, že časovo predchádzajú rozhodnutiu v preskúmvanej veci, ostali odvolacím súdom nepovšimnuté.

7. K Uzneseniu NS SR sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol aby odvolací súd opätovne rozsudok Okresného súdu Bratislava IV spis. zn. č. 9C 255/2004-548 zo dňa 28.3.2014 v spojení s jeho opravným uznesením spis. zn. 9C 255/2004-569 zo dňa 16.04.2014 zmenil tak, že jeho návrhu žalobcu v plnom rozsahu vyhovie. K jednotlivým námietkam žalovaného na ktoré poukázal dovolací súd uviedol a to konkrétne k existencii mandátnej zmluvy, že existencia, platnosť/neplatnosť Mandátnej zmluvy uzatvorenej medzi Stavebným bytovým družstvom Bratislava IV a Správcovským bratislavským družstvom, je vecou obchodno-závazkového vzťahu medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Pre posúdenie dobromyseľnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov tretích osôb - vlastníkov bytov a NP v dome na ul. D. X-XX I. G., je jeho obsah právne irelevantný. Žalovaný, tak ako počas predchádzajúceho celého konania na súde prvej inštancie zavádza súd prezentáciou interpersonálnych problémov medzi žalobcom a žalovaným ako podnikateľskými subjektmi a osobnými spormi štatutárov. Žalobca mal za to, že touto argumentáciou, nie je potrebné sa obšírnejšie zaoberať, nakoľko nemá žiaden právny význam pre rozhodnutie vo veci samej. Žalovaný zámerne ignoruje skutočnosť, že na strane aktívne legitimovaného účastníka, sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, v ktorom aktuálne vykonáva správu žalobca.

7.1. Žalobca namietal, že nejde o pravdivé tvrdenie žalovaného, že v čase vyhotovenia potvrdenia z 15.03.2002 ešte nebolo spracované RV 2001 a preto nemohla byť známa suma, ktorú si žalobca uplatňuje. Skutočnosť, že zákon prikazuje doručenie ročného vyúčtovania vlastníkom bytov a nebytových priestorov do 31.05. toho-ktorého roka neznamena, že správca nedisponuje relevantnými údajmi skôr, práve naopak z dôvodu riadneho zaúčtovania každej platby, má prehľad o jednotlivých položkách vyúčtovaní bezodkladne po skončení príslušného kalendárneho roka. Dokonca v danom prípade obsahuje Potvrdenie z 15.03.2002 stavy na účtoch, na fonde opráv a podobne ku dňu 30.09. predošlého roka, takže tvrdenie, že žalobca nemohol poznať sumu, ktorej zaplatenie si predmetnou žalobou uplatňuje je z hľadiska časového irelevantné.

7.2. Pokiaľ ide o samotné posúdenie Uznania dlhu, tento právny úkon musí okrem náležitostí uvedených v ust. § 558 Občianskeho zákonníka spĺňať aj všeobecné náležitosti, ktoré sú týmto zákonom kladené na akýkoľvek právny úkon. Žalobca mal zato, že žiadna z vyššie uvedených esenciálnych náležitostí v Uznaní dlhu nechýba. Uznanie dlhu je platným právnym úkonom, nakoľko obsahuje aj právny dôvod vzniku záväzku - ust. § 16 ods. 7 ZoVB ako aj jeho výšku. Z obsahu je zrejmé, že predmetom uznania bola celá suma nevyčerpaných prostriedkov /zostatok ROUBF/ vzťahujúca sa na celý bytový dom D. XX-XX v G. a teda celková suma uznania patrila z titulu ZoVB všetkým vlastníkom bytov a nebytových priestorov, ktorí sú zároveň podielovými spoluvlastníkmi bytového domu. Uznávacím prejavom zo dňa 28.07.2001 žalovaný uznal svoj dlh, čo do dôvodu a výšky, čoho právnym dôsledkom z procesného hľadiska je okrem iného aj presun dôkazného bremena na žalovaného. Žalovaného tak zaťažuje dôkazné bremeno (ktoré podľa nášho názoru neuniesol), že dlh v dôkaznej časti neexistoval, prípadne, že by bol splnený alebo zanikol inak. Záväzok žalovaného voči vlastníkom vyplývajúci z Uznania dlhu z 28.07.2001 však nie je predmetom vymáhania v tomto konaní, ako mylne vo vyjadrení prezentuje žalovaný. Uznaním dlhu v tomto konaní žalobca preukazoval stav zostatku finančných prostriedkov bytového domu ku dňu 31.12.2000 a predmetom konania bola pohľadávka vyplývajúca z konečného vyúčtovania ku dňu skončenia správy za obdobie od 1.1.2001 do 30.09.2001 (voči ktorým vlastníci započítali svoje pohľadávky uhradené z prostriedkov FÚO, stavy vzájomných záväzkov a ich špecifikáciu preukazuje Potvrdenie zo dňa 15.3.2002), ktorú preukázal listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise.

7.3. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitimácie, keď žalovaný si mylne zamieňa podmienky vedenia konania s vecnou legitimáciou. V zmysle § 217 ods. 1 C.s.p. právne významný pre posúdenie existencie vecnej legitimácie je stav vo veci v dobe rozhodovania súdu. Preto je právne relevantná práve tá skutočnosť, že žalobca (ako ex lege zástupca vlastníkov bytov a NP na W. D. XX-XX v G.) v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie bol a je „majiteľom“ žalovanej pohľadávky, teda je nespochybniteľné, že v čase vyhlásenia prvoinštančného rozsudku bol žalobca aktívne vecne legitimovaný.

7.4. Záverom žalobca poukázal na viaceré právoplatne skončené súdne konania vedené v identických právnych sporoch medzi tými istými stranami sporu, v ktorých bolo rozhodnuté v jeho prospech, resp. vlastníkov na základe rozhodnutí súdov druhej inštancie, napr. rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v spis. zn. 9Co/368/2014, 9Co/370/2014 zo dňa 08.10.2015, 9Co/468/2012 zo dňa 04.06.2015, 14 Co/694/2013 zo dňa 13.12.2016, 9 Co/327/2014 zo dňa 24.11.2016, 14Co 617/2013 zo dňa 31.10.2017 a 1 Cob 211/2016 zo dňa 12.04.2018. Ako vyplýva z jednotlivých odôvodnení rozhodnutí, súdy sa v konaniach vysporiadávali jednak s otázkou premlčania nároku žalobcu i s otázkou platnosti uznávacieho prejavu žalovaného, existenciou mandátnej zmluvy, aktívnou legitimáciou žalobcu a ďalšími tvrdeniami strán sporu a rozhodli tak, že žalobám vlastníkov v plnom rozsahu vyhoveľi.

8. K vyjadreniu žalobcu podal stanovisko žalovaný, ktorý zotrval na argumentácii, ktorú prezentoval vo svojom vyjadrení čo sa týka neplatnosti Mandátnej zmluvy, Potvrdenia z 15.3.2002, Uznania dlhu z 27.8.2001 a neexistencii zmluvy o výkone správy k domu ul. D. XX-XX I. G.. V súvislosti s uznaním dlhu tvrdil, že nemohol platne uznať dlh k cudzím prostriedkom patriacim vlastníkom bytov v dome v čase ukončenia správy na protiprávne zriadenom účte v Tatra banke, a.s., ktorý nebol jeho účtom. Žalovaný tvrdil, že vzájomné vyrovnanie prostriedkov ROUBF od prvého prevodu bytu v dome spôsobom kogentne ustanoveným v § 16 ods 7 zákona č. 182/1993 Z.z. nebolo vykonané až do skončenia správy žalovaným ako mandantom. Žalovaný rovnako zotrval na argumentácii o nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu, namietal, že návrh na začatie konania bol podaný 84 „navrhovateľmi“ a to v dome, kde je 56 bytov, ktoré ani v čase podania žaloby neboli všetky prevedené do osobného vlastníctva a z procesného hľadiska nebolo rešpektované ani solidárne konanie spoluvlastníkov bytu, resp. manželov majúci byt v BSM ako neprípustnú, nelegálnu procesnú anomáliu, keď žalobca označil počet navrhovateľov prevyšujúci počet bytov v dome. Čo sa týka rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave, na ktoré poukazoval žalobca označil rozhodnutia, ktoré boli vydané v jeho prospech sp. zn. 5 Co 378/2013, 6 Co722/2013, 6 Co 16/2014, 4 Co 156/2012.

8.1. Toto svoje stanovisko doplnil ďalším písomným podaním doručeným odvolaciu súdu 26.11.2018, kde poukázal na ďalšie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 645/2014 a 3 Cob 373/2013, v ktorých rozhodnutiach súdy akceptovali jeho námietku o premlčaní práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 1 v spojení s ustanovením § 451 Občianskeho zákonníka a žiadal aby tak spravil aj konajúci súd.

9. K predmetným podaniam žalovaného sa vyjadril žalobca písomným podaním doručeným odvolaciu súdu dňa 27.6.2019 v ktorom podaní zotrval na svojej doterajšej argumentácii počas konania na súde prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní, ktorou preukazoval dôvodnosť žaloby. Zároveň poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 694/2013, 14 Co 617/2013, 7 Co 239/2018, 1 Cob 211/2016, ktoré v poslednom období rozhodli v jeho prospech.

10. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 / ďalej len „C.s.p.“/ ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací po vrátení veci dovolacím súdom preskúmal a prejednal vec v napadnutom rozsahu podľa § 380 ods 1. C.s.p. na odvolacom pojednávaní v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. na ktorom zopakoval a doplnil dokazovanie v zmysle § 204 C.s.p. a § 384 ods. 1,2 C.s.p. čítaním listinných dôkazov a to Zmluvy o výkone správy č. 76/2001 uzavretej medzi vlastními bytov a nebytových priestorov a žalobcom zo dňa 16. 8. 2001, Potvrdenia o konečnom finančnom vyúčtovaní FPÚO k 30. 9. 2001 zo dňa 15. 3. 2002, Uznanie dlhu SBD Bratislava IV zo dňa 27. 8. 2001 ohľadom bytového domu D. XX, XX I. G. ku dňu 31. 12. 2000, Mandátna zmluva zo dňa 27. 3. 2002 podľa § 566 a nasl. Obch.zák. medzi SBD Bratislava IV a žalobcom, Mandátna zmluva medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 15. 2. 2001, Znalecký posudok č. 4/2011 vypracovaný znalkyňou F. O. X., Zmluva o výkone správy č. N.-XXXX/XXX/XXX/XX, Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 645/2014, Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 29/2019, Zmluva o výkone správy č. N.-XXXX/XXX/XXX/XX a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je treba v zmysle § 388 C.s.p. zmeniť, pretože súd prvej inštancie vec neposúdil správne po právnej stránke.

12. Odvolací súd z takto vykonaného dokazovania zistil, že v súdnej právnej veci je predmetom konania žalobcom uplatňovaný nárok na zaplatenie sumy 2.462,45 € s príslušenstvom, titulom konečného vyúčtovania finančných prostriedkov určených na údržbu a opravy domu vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu na D. XX, XX I. G., a to v súvislosti so zmenou správcu, vykonávajúceho správu bytového domu k 30. 9. 2001. Žalovaný v konaní argumentoval o. i. v súvislosti s výkonom správy tým, že správu fakticky do 30. 9. 2001 vykonával žalobca, z dôvodu, že medzi účastníkmi bola uzavretá dňa 15. 2. 2001 Mandátna zmluva, v zmysle ktorej bol žalobca poverený výkonom správy nehnuteľností

(bytov a nebytových priestorov viacerých bytových domov).

K uvedenej mandátnej zmluve nutno uviesť, že táto nič nemení na právnom postavení žalovaného ako správcu bytového domu vo vzťahu k vlastníkom bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome až do 30. 9. 2001; toto postavenie správcu totiž vyplývalo žalovanému zo zmlúv o výkone správy, uzavretých s jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov. Z týchto právnych skutočností (jednotlivých Zmlúv o výkone správy uzavretých medzi žalovaným ako správcom a jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov) vyplýva vecná pasívna legitímácia žalovaného v tomto konaní. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že výkon správy od 1. 10. 2001 vo vzťahu k predmetnému bytovému domu na základe zmlúv o výkone správy (uzavretých opäť s jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov) vykonáva žalobca. Z dokazovania tiež vyplynulo, že žalovaný dňa 27. 8. 2001 uznal dlh na nevyčerpaných finančných prostriedkoch, určených na údržbu a opravu domu k 31. 12. 2000 voči žalobcovi vo výške 262.541,72 Sk a predmetnú sumu aj uhradil. Sporná zostala výška týchto prostriedkov za obdobie od 1. 1. 2001 do 30. 9. 2001 (t.j. do zmeny správcu predmetného bytového domu), ktorá mala byť predmetom konečného vyúčtovania, ktoré sa žalovaný zaviazal spracovať do 30. 11. 2001, čo ale neurobil.

13. Podľa § 8 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (v znení účinnom do 30. 6. 2004, t.j. aj v rozhodnom období) správca je povinný najneskôr do 31. mája nasledujúceho roka predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov správu o svojej činnosti za predchádzajúci rok, najmä o finančnom hospodárení, o stave spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, ako aj o iných významných skutočnostiach, ktoré súvisia so správou domu. Ak správca skončí svoju činnosť, je povinný 30 dní pred jej skončením, najneskôr v deň skončenia činnosti predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov správu o svojej činnosti a odovzdať všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu.

14. Odvolací súd na základe zisteného skutkového stavu s poukazom na citované ustanovenia zákona č. 182/1993 Z.z. dospel k záveru, že nemá dôvod odchyliť sa od svojich právnych záverov vyslovených vo svojom rozsudku č.k. 9 Co 368/2017, 9 Co 370/2014-636 zo dňa 8.10.2015 o dôvodnosti žaloby (bližšie pozri odseky 5.1, 5.2).

14.1. Predmetná pohľadávka je uplatňovaná za obdobie (1.1. 2001 - 30. 9. 2001), kedy v zákone č. 182/1993 Z.z. v tom čase platnom znení ust. § 8 ods. 2, nebola výslovne upravená povinnosť končiaceho správcu previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu (alebo spoločenstva). Takáto povinnosť bola zahrnutá do právnej úpravy v ustanovení § 8a zák. č. 182/1993 Z.z. s účinnosťou od 1. 7. 2004. Zákon č. 182/1993 Z.z. (v znení platnom k 30. 9. 2001) odkazoval vo svojom ust. § 10 ods. 2, posledná veta, zmluvné strany zmluvy o výkone správy, t.j. vlastníkov bytov a nebytových priestorov a správcu, aby si v zmluve o výkone správy upravili spôsob a oprávnenie hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv. Jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov pre prípad ukončenia výkonu správy zaviazali odchádzajúceho správcu (t.j. žalovaného) povinnosťou vykonať vyúčtovanie a previesť majetok vlastníkov z konečného finančného vyúčtovania, a to v čl. VIII bod 1, písm.b/ a tiež v čl. VIII bod 1 písm. c/ zmluvy o výkone správy. Takáto povinnosť teda žalovanému ako končiacemu správcovi - bez ohľadu na to, že nebola v tom čase výslovne pojatá do zákona č. 182/1993 Z.z., ust. § 8 ods. 2 - vyplývala zo zmluvných podmienok dohodnutých v zmluvách o výkone správy, uzavretých medzi žalovaným ako správcom a jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov, konkrétne čl. VIII ods. 1 písm. b/ a c/. Ide teda o peňažný záväzok vyplývajúci zo Zmluvy o výkone správy, ktorý podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§ 100 ods. 1, § 101 Obč. zák.), so začiatkom plynutia od 1. 10. 2001 (záväzok mal byť splnený do 30. 9. 2001), ktorá by uplynula 30. 9. 2004. Žalobca v súdnej právnej veci podal návrh na začatie konania na súde dňa 27. 9. 2004, t.j. včas, ešte v rámci plynutia premlčacej doby.

14.2. Ohľadom existencie a výšky uplatňovanej pohľadávky v sume 2.462,45 € odvolací súd dospel k záveru, že z vykonaných dôkazov vyplynula žalobcom tvrdená výška zostatku ku dňu ukončenia výkonu správy. K tomuto záveru dospel odvolací súd jednak na základe obsahu Uznanie dlhu zo dňa 27. 8. 2001, ktoré vyhodnotil ako platné uznanie dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka. Uznanie dlhu zo dňa 27. 8. 2001 preukazuje výšku dlhu k 31. 12. 2000; prípadné prírastky, či úbytky vo fonde údržby a opráv v nasledujúcom období nie sú relevantné z hľadiska posudzovania platnosti tohto právneho úkonu. Spomínané Uznanie dlhu zo dňa 27. 8. 2001 založilo právnu domnienku existencie dlhu žalovaného voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov vo výške 262.541,72 Sk ku dňu 31. 12. 2000. Uvedený dlh žalovaného zanikol splnením, keďže žalovaný tento dlh aj uhradil. Žalobca ohľadom výšky žalovanej istiny produkoval dôkazy, ktorými odôvodňoval ním uplatňovanú výšku zostatku, ktorú mal žalovaný ako končiaci správca poskytnúť (za obdobie od 1. 1. 2001 do 30. 9. 2001). Námitky žalovaného voči uplatňovanej výške pohľadávky sa obmedzili len na jej popieranie, tvrdil, že sú to vlastníci bytov

a nebytových priestorov bytového domu, ktorí mali na úhradách nedoplatky, tieto nebol ale schopný vyčíslieť, či inak špecifikovať. Pritom to bol žalovaný, kto mal mať k dispozícii chýbajúce prvotné doklady. Pokiaľ tieto vlastníkom bytov a nebytových priestorov neboli k dispozícii, nemôže ísť táto skutočnosť na ich úkor. Napokon správnosť výšky uplatnenej istiny žalobca v rámci dokazovania pred súdom prvej inštancie podporil aj svedeckými výpoveďami (svedkyňa F.. A.), ako aj Potvrdením o konečnom finančnom vyúčtovaní zo dňa 15. 3. 2002, vykonanom ku dňu 30. 9. 2001 (t.j. ku dňu skončenia výkonu správy žalovaným). Na základe týchto skutočností potom odvolací súd dospel k záveru, že v konaní bola preukázaná výška zostatku fondu, ktorý bol žalovaný povinný previesť žalobcovi, ako novému správcovi, na účet vlastníkov, v sume 2.462,45 €.

15. Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov po vrátení veci Najvyšším súdom SR ako súdom dovolacím napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením zo dňa 16. 4. 2014 č.k. 9C/255/2004 - 569 v zmysle § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.462,45 € s úrokom z omeškania 17,6 % ročne z dlžnej sumy, od 1. 12. 2001 do zaplatenia.

16. O úrokoch z omeškania odvolací súd rozhodol v zmysle § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní je v omeškaní a ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ktorých výšku ustanovuje vykonávací predpis. Týmto predpisom je Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., pričom podľa § 10a a § 3 citovaného predpisu výška úrokov je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Odvolaciemu súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že od 1.12.2001 (prvý deň omeškania, keďže žalovaný sa zaviazal vykonať konečné vyúčtovanie do 30. 11. 2001) bola základná diskontná sadzba 8,80% a žalobca preto má právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 17,6 %.

17. Dôvodom prečo NS SR zrušil rozsudok KS BA bolo, že tento sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalovaného vo vyjadrení k odvolaniu, ktorá mohla mať zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. K jednotlivým argumentom na ktoré poukázal aj dovolací súd v odseku 16. svojho uznesenia odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

18. Žalovaný namietal, že žalobca bol do 30. septembra 2001 nositeľom povinnosti spracovať- konečné finančné vyúčtovanie FPÚO podľa č. XI. Mandátnej zmluvy, dňa 15. marca 2002 (v čase, keď podpísal za žalovaného potvrdenia o konečnom vyúčtovaní FPÚO ku dňu ukončenia správy k 30. septembru 2001 - č. 1. 17 spisu) mu však už také oprávnenie podľa mandátnej zmluvy neprináležalo, nebol teda oprávnený zastupovať žalovaného, konať v jeho mene ako mandant.

18.1. Odvolací súd považuje pre posúdenie veci túto námietku žalovaného za právne irelevantnú. Aj keď je pravdou, že mandátna zmluva medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 15. 2. 2001 bola ukončená ku dňu 30.9.2001, povinnosť žalovaného ako predchádzajúceho správcu vykonať vyúčtovanie za predchádzajúce obdobie a ku dňu ukončenia správy previesť zostatok na fonde ROUBF na účet vlastníkov vyplývala priamo zo Zmluvy o výkone správy medzi jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na D. W. XX-XX a to konkrétne z ustanovení čl. VIII bod 1 písm. b), c).

19. Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku, že v čase vyhotovenia potvrdenia z 15. marca 2002 ešte nebolo spracované ročné vyúčtovanie za rok 2001 za bytový dom, ktorého sa má týkať žalovaná suma, a preto nemohla byť ani známa suma, ktorú si žalobca uplatňuje.

19.1. Samotná skutočnosť, že zákon resp. Zmluva o výkone správy medzi jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na D. W. XX-XX prikazuje vykonať vyúčtovanie do 31.5 nasledujúceho roku neznamena, že správca nedisponuje relevantnými údajmi skôr a práve naopak z dôvodu riadneho vyúčtovania každej platby má prehľad o jednotlivých položkách vyúčtovaní bezodkladne po skončení príslušného kalendárneho roka. V danom prípade nadovšetko došlo k ukončeniu správy zo strany žalovaného už ku dňu 30.9.2001 a samotné Potvrdenia o konečnom finančnom vyúčtovaní FPÚO k 30. 9. 2001 obsahuje stavy a zostatky na účtoch, na fonde opráv ku dňu 30.9.2001, faktúry uhradené žalovaným ako správcom z účtu domu po 30.9.2001, preddavky vlastníkov uhradené pre nového správcu a preto tvrdenie žalovaného, že žalobca nemohol poznať sumu, ktorej zaplatenie si predmetnou žalobou uplatňuje je z hľadiska časového irelevantné.

20. K neplatnosti uznávacieho prejavu zo dňa 27. augusta 2001 so stavom k 31. decembru 2000 ktorý žalovaný považoval za neplatný úkon, keďže nie je nijako označený, nenachádza sa v evidenciách žalovaného a je tiež neplatný pre konflikt záujmov osoby konajúcej v mene žalovaného a samotného žalovaného odvolací súd uvádza, že Uznanie dlhu zo dňa 27.8.2001 vyhodnotil ako platné uznanie dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, pretože obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom. Je v ňom totiž obsiahnuté písomné uznanie žalovaného, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, keď je nesporné, že právnym dôvodom vzniku záväzku bolo vrátenie nevyčerpaných prostriedkov ROUBF bytového domu na ulici D. XX-XX I. G. správcom po ukončení výkonu správy. Žalovaný skutočnosť,

ktoré uvedené listinné dôkazy preukazujú, nebol schopný v konaní vyvrátiť, príp. relevantne spochybniť. Podstatné je, že žalovaný svoje tvrdenie, že dlh ku dňu uznania neexistoval, resp. existoval v inom rozsahu (bez presnej špecifikácie), napriek tomu, že na jeho strane bolo dôkazné bremeno ohľadne preukázania tvrdení, ničím nepreukázal, a len púhe spochybňovanie skutočností, pre rozhodnutie v danej veci často nepodstatných, nebolo z jeho strany spôsobilým prostriedkom pre dosiahnutie úspechu v konaní. Samotná skutočnosť, že Uznanie dlhu sa nenachádza v evidenciách nemá za následok neplatnosť tohto právneho úkonu

21. K otázke žalobcom spochybňovanej aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorý podľa žalovaného nemôže odvíjať svoju aktívnu legitímáciu na základe zmlúv o výkone správy uzatvorených s jednotlivými vlastníkami (niektorí z nich navyše v čase podania žaloby nemali spôsobilosť individuálne konať, neboli riadne zastúpení) považuje odvolací súd za potrebné len poznamenať, že samotný nedostatok plnej moci na zastupovanie v konaní je odstrániteľnou prekážkou, a táto bola odstránená samotným Uznesením Okresného súdu prvej inštancie č.k. 9 C 255/2004 - 41 zo dňa 17.8.2007, ktorý rozhodol o zámene strán sporu na strane žalobcu tak, že pripustil zmenu účastníkov na strane žalobcu a to namiesto žalobcov 1./ až 83./ pripustil aby, do konania vstúpil terajší žalobca, t. j. Správcovské bratislavské družstvo, Bratislava, Drobného 27, IČO: 35 803 343). Aktívna legitímácia žalobcu vyplýva priamo s ustanovení § 8b ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. a preto neobstojí námietka, že žalobca nemôže odvíjať svoju aktívnu legitímáciu na základe zmlúv o výkone správy uzatvorených s jednotlivými vlastníkami.

21.1. Žalovaný odôvodňoval nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, keď namietal, že návrh na začatie konania bol podaný 84 „navrhovateľmi“ a to v dome, kde je 56 bytov, a z procesného hľadiska nebolo rešpektované ani solidárne konanie spoluvlastníkov bytu, resp. manželov majúci byt v BSM čo považoval za neprípustnú, nelegálnu procesnú anomáliu, keďže žalobca označil počet navrhovateľov prevyšujúcich počet bytov v dome. K uvedenému odvolací súd dodáva, že každý z pôvodných žalobcov je fyzická osoba, preto má procesnú subjektivitu (§ 19 O.s.p. resp. § 61 Cs.p. v spojení s § 7 Občianskeho zákonníka) a disponuje aj procesnou spôsobilosťou v zmysle § 20 O.s.p., resp. § 67 C.s.p. v spojení s § 10 Občianskeho zákonníka a contrario) pred súdom konať. Keďže niektoré byty boli v podielovom resp. bezpodielovom spoluvlastníctve je logické, že počet žalobcov mohol byť vyšší ako počet bytov v dome keďže žalobu za byt alebo nebytový priestor podali viacerí či všetci podieloví alebo bezpodieloví spoluvlastníci.

22. NS SR vo svojom rozhodnutí tiež poukázal nato, že odvolací súd sa nevysporiadal ani s inými výsledkami sporov, ktoré boli vedené medzi identickými účastníkmi, a v ktorých bol žalovaný úspešný. Odvolaciemu súd je z rozhodovacej činnosti známe čo čiastočne vyplýva aj zo samotného obsahu spisu, že existuje množstvo sporov, medzi totožnými stranami sporu, kde je čiastočne úspešný žalobca (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 9Co/368/2014, 9Co/370/2014, 9Co/468/2012, 14 Co/694/2013, 9 Co/327/2014, 14Co 617/2013, 1 Cob 211/2016, 11Co 128/2001, 2 Co 449/2011, 14 Co 694/2013, 14 Co 617/2013, 7 Co 239/2018, 1 Cob 211/2016) a rovnako čiastočne je úspešný aj žalovaný (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 5 Co 378/2013, 6 Co722/2013, 6 Co 16/2014, 4 Co 156/2012, 6 Co 645/2014, 3 Cob 373/2013). Závery z týchto jednotlivých rozhodnutí ale nie je úplne možné presne aplikovať aj na prejednávanú vec, keď pri jednotlivých nárokoch sa vychádzalo z rozdielných skutkových zistení, napr. keď došlo k ukončeniu činnosti žalovaného ako správcu v rozdielnom časovom období, za účinnosti inej právnej úpravy zákona č. 182/1993 Z.z. a podobne.

22.1. Nadovšetko právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b/, § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b/). V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je žiaduce, aby všeobecné súdy rešpektovali príslušnú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Povinnosťou všeobecných súdov však rozhodne nie je reagovať na akékoľvek rozhodnutie iného súdu, či iného senátu toho istého súdu, existencia odlišnej rozhodovacej činnosti je totiž síce nežiaduca, ale až do ustálenia rozhodovacej praxe súdov v určitých prípadoch nie je vylúčené, že súbežne budú popri sebe stáť aj rozhodnutia, ktoré k riešeniu určitej otázky alebo problematiky neprístupujú úplne identicky.

23. Ďalšími námietkami žalovaného uvedenými vo vyjadrení k odvolaniu resp. v ďalších jeho podaniach po rozhodnutí dovolacieho súdu sa odvolací súd opätovne nezoberal, keď tieto nie sú spôsobilé prívodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov. Ústavný súd

vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

24. O náhrade trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1,2 , § 453 ods. 3 v spojení s § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu vyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel, mal žalobca v konaní plný úspech a vznikol mu voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).